

Az ébredés

„Serkenj föl, ébredj ítéletemre...”
[Zsoltárok könyve, 35:23]

Az ébredésben a valóság a rossz,
 hogy el kell kezdeni megint a napot.
 Hogy ismét itt van veled, *aki pofoz*,
 és hogy eltűnik, amiről álmódott
 a vesztes, aki nem akar már semmit.

Az ébredés az semmi más, csak kudarc
 az álom után, ami annyira szép!
 Kinyitja a szemét, eltorzul az arc,
 mert az ébredésnél változik a kép,
 semmi sem ugyanaz, mint annak előtt.

Az ébredésnél ott van a valóság,
 a *pofozóember* gúnyosan nevet,
 és nem akarod, hogy mások is lássák,
 mennyire ostobán elbántak veled,
 s hogyan is pusztul el minden, ami van.

Horváth Eve

jó

az isten nagy, szerelmes lelkéből kivágott
 egy darabot a csend. a hold után kullogtam,
 mint egy keverék kutya. hűségem melegével
 csitítottam a jég alatt sírdogáló álmokat.
 miért integetnek aombok? lerázzák a madarat,
 akár egy elnyílt szirmot. hiányoddal lett teli
 az utca, a hősök tere kiüresedett bennem.
 el kellett múltnia vágyaimnak, melyek az eget
 rángatták, hogy leszakadna a kedvemért,
 de mit kezdenék az ég nélkül. a magam arcát
 láttam visszaköszönni egy presszóban, ahová
 beültetett a vihar, tomboltam, mint egy
 megvadult felsővezeték, rángatóztam, akár
 a farkavesztett gyík. végül ráébredtem,
 hogy sehol sincsen igazi védelmező odú,

menthetetlen vagyok, ahogy mindenki az.
rád néztem, és éreztem, hogy jó. akkor most már
így lesz, a végtelen tekintetében hömpölyögve,
egy szem kavicsként, mit magával sodor a víz.

van egy fal

földöntúli élmény: benyugtatózva, széllel
szemben biciklizni, amikor a táj is megelőz.
zsiros hajjal, koszos melegítőben, elérni
mégis a dohányboltig, és a vágyott süteményig.
visszafelé a szélre ülve, lazán párat tekerve,
repülni, repülni, egyre közelebb a horizonton
terpeszkedő felhőkhöz, melyek mégis zsugorodnak.
aztán hazaérni, beleszívni a cigarettába, kibontani
a csomagolást, mohón befalni a kozáksapkát,
majd elszopogatni a dobos rolád tetejét. ez
minden.

cetliket hagyni szanaszéjjel a lakásban, nem
tudni, milyen nap van. ülni a kivágott diófarönkön,
felállítani az eldőlt plumériát. játszani a kutyával,
megtapogatni a vemhes macska hasában a kölyköt.
nem törődni azzal, ami nincs kész, hagyni a cigát
a frigóra tapadva. a leolvadt csirkefarhátat vissza-
dugni a hűtőbe, nem küldeni el azt a csatolmányt,
amire várnak. hallgatni a szélcsengőt, és úgy érezni
magad, mint egy zsvány villon korában, akasztás
után.

nem kell emlékezni a normális életedre, mert most
ez a normális. a macska mosakszik, billeg a szék alatta,
spájzajtó nyikorog. lehajolsz bekötni a cipőfűződet,
megszédülsz, amikor felállsz. körülötted kaporillat,
meg a grill – talán a szomszéd család. van egy fal,
amiben megkapasz kods, végigtapogatod, mint
vak a braille-bibliát. most, hogy végre nyár lesz,
őszi estékre gondolsz, kialakulnak az álmaid. csak
nézed, ahogy a lelked föléd boltozódik. megszámolod,
hány lekvár maradt még, hány ágyás bevetetlen,
és a dolog ennyiben kimerül. iszol egy cappuccinót,
holott már esteledik, jó lesz a használt bögre, azután
elálmosodsz.

nem tudod, hol tartózkodsz. harcolsz – a magad módján,
 már a második kullancsot égeted el, hiába adtad be
 a cseppet az állatoknak. persze a munka sem fogy,
 mert jegyzeteket készítesz, egy sáros, kávé, szá-
 már-füles füzetbe. szűkre szabott léted szürke naplózása.
 alkonyatkor direkt érzelmes számokat raksz be, amin
 sírni tudsz, de most szárazon ég a szemed, aztán hofin
 bőgöd el magad, eszedbe jut a szilveszter. utána
 karácsonyi zenét hallgatsz, hópihék hullnak a szemedből.
 ez minden.

észrevétlenül

az üres helyen elkezd magát (valami)
 bizonygatni
 nem adja könnyen a továbbiakban
 szép tereit
 kopogó szavakkal ünnepelel hús
 albérletét
 benyitni hozzá életveszélyes
 zajszenyezés

azután felrúgja hogyha mégis útjába
 kerül egy sámlit és elront minden
 hangulatot még a magáét is
 sálat ölt kávét ürít és nekikoccan
 a földgömb a serpenyő oldalának
 tükörfolyás
 elnyújtott sikolyarc
 egy haldokló zsebében megszólaló
 telefon

meddig lehet elviselni a bűnt
 mint kalodába zárt jószágot
 egy irgalmatlan este gyűjti össze
 párás könnyeit
 csupán a formaságok
 már csak a fák olvasznak
 verset

lapozzunk
 és a széllel majd megváltozik

a klíma
összegömbölyödött agyam
dorombolása
jól rezonál a testem
többi részlegével
milyen érdekes
ahogy észrevétlenül
lírai énné
válok

